

villet efterkomme den staaende Befaling om at være [til Stede i Kasernen ved Retræten, uagtet denne Befaling var bleven indskærpet af Premierløjtnant Tillisch ved hans Nægtelse af Nattegn til hele Kompagniet.

Den første Beretning, der blev indsendt til Krigsministeriet af 6te Regiment, var af 21. Januar, og den giver kun meget mangelfulde Oplysninger om det passerede. Der henvises deri til, at der samme Dag var afholdt Krigsforhør, men at det ikke var afsluttet, og det tilføjes, at det var 2 yngre Premierløjtnanters formentlig hensynsløse Optræden, der havde fremkaldt en irriteret Stemning i Kompagniet. Regimentet meddelte endvidere, at saafremt Officererne havde overtraadt deres Myndighed, vilde de blive satte under Tiltale.

Regimentets næste Skrivelse var af 27. Januar, altsaa fra et Tidspunkt, da Forhørene vare afsluttede. I den er Regimentet kommet til det Resultat, „at der neppe kan siges at have været nogle bestemte Personer, der som Hovedmænd have været Anstiftere af det passerede“. Grunden til det skete mener Regimentet maa søges i Premierløjtnant Bahners Nægtelse af Nattegn og Orlov m. m. paa Grund af Retmarchens daarlige Udførelse og i, at denne Nægtelse ogsaa ramte det Mandskab, der slet ikke havde deltaget i Marchen. Da Kompagniet imidlertid Aaret igennem havde udvist særdeles godt Forhold, mente Regimentet at kunne forsvare at undlade krigsretlig Paatale af det passerede, som ikke syntes at skyldes Mandskabets onde Villie, men nærmest hidrørte fra Letsindighed og Ukendskab med det Strafansvar, det kunde paadrage sig ved den udviste Adfærd. Regimentet havde derfor tilkendegivet Mandskabet, at det i Betragtning af alle Omstændigheder havde ment foreløbig at kunne stille Sagen i Bero i en Maaned, i hvilket Tidsrum der ikke vilde blive meddelt de skyldige Nattegn, og at Regimentet, hvis der i dette Tidsrum ikke skete noget Brud paa Disciplinen, vilde lade Sagen helt bortfalde. Men i modsat Fald vilde Lovens fulde Strenghed blive anvendt overfor dem, der i nævnte Tidsrum forsaa sig mod Mandstugt og Orden. Dette var af Regimentet blevet meddelt Mandskabet ved en samme Dag afholdt Parade. Der blev tilføjet, at da Regimentet ikke kunde billige, at de sædvanlige Begunstigelser pludselig og, hvad Regimentet maatte erkende, med ringe Føje vare blevne standsede ikke alene for dem, hvis Forhold havde givet Anledning til Misfornøjelse, men ogsaa for andre, med hvem der intet havde været i Vejen, havde Regimentet tilkendegivet dette for Uddannelseskompagniet, hvis Chef tillige havde faaet Paamindeelse om at føre nøje Kontrol med Tjenestegangen i Kompagniet.

Foranlediget af en Skrivelse fra Krigsministeriet af 3. Februar 1910 fremsendte Regimentet den følgende Dag Udskrift med Bilag af de afholdte Forhør og udtalte ved samme Lejlighed, at Sagen efter Regimentets Formening ikke drejede sig om Mytteri, men kun om en af flere i Forening begaaet Udeblivelse af Kvarteret (Straffelov for Krigsmagten § 182, jfr. § 52 Nr. 4). Da det saavel af Forhørene som ved de af Befalingsmændene anstillede Undersøgelser mere og mere var fremgaaet, at ingen af Mandskabet kunde anses for egentlige Hovedmænd eller Anstiftere, idet Beviserne mod de 2 arresterede maatte forekomme meget svage i saa Henseende, ansaa Regimentet det for rettest at afgøre Sagen paa den i Skrivelsen af 27. Januar indberettede Maade, og det maatte anse en fortsat Undersøgelse som hensigtsløs.

Sagen havde altsaa nu fundet sin Afgørelse, og det var under udtrykkelig Henvisning til sidstnævnte Skrivelse, at Forsvarsministeren den 9. Februar 1910 udtalte i Folketinget (jfr. Folketingstidenden Sp. 3633): „Det er Løven selv, der er bragt i Anvendelse, intet uden dette er sket.“ For nu at komme til Kundskab om, hvorledes Løven var bleven anvendt, anmodede Udvalget Krigsministeriet om at faa tilstillet 16. Bataillons Straffeliste for Januar Maaned 1910. Denne er aftrykt (jfr. Bilag 10)